

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 17-04-7455 קהא נאמן ואח' נ' דגן ואח'

קיבלו שכר עודף בשיעור של 20.6% (1/17.1%) ודור קיבל שכר עודף בשיעור של 25.5% (1/20.3%). חוות דעתו של מר אוריאל מתייחסת לעלות השכר של איל, שפי ודור, ומשמעותה מבחינת השכר הבסיסי של איל ושפי היא שהחל מחודש דצמבר 2016 ועד סוף שנת 2021 הוא צריך היה להיות כ-34,500 ש"ח (ברוטו) כל אחד.

163. משעה שהוגשה חוות דעתו של מר אוריאל מטעם החברה ובהעדר ראיות שהביאו הנתבעות 1 ו-2 לסתירת האמור בה, אני מוצא לנכון לאמץ את מסקנותיה.

164. איני מקבל את טענת הנתבעות 1 ו-2 והחברה בעניין שכרם של איל, שפי ודור, המתיימרות להסתמך על תשובותיו של מר אוריאל בחקירתו הנגדית. הנתבעים ביקשו להסתמך בעיקר על אמירת מר אוריאל בסוף חקירתו כי הוא מעורב בשלושה תיקים נוספים בהם מקבלים מנהלי תחנות "ענקיות" משכורות גבוהות מאלו של התחנה בענייננו; וכי היקף שכר בסך של 30,000 לחודש עבור ניהול תחנה בסדר גודל שכזה הוא נמוך מגדר הסביר (פרוטוקול הדיון מיום 18.7.2022, עמ' 100 ש' 1-24). **ראשית**, מר אוריאל לא פירט מהן הנסיבות באותם שלושה תיקים ולא ציין כל נתונים לגביהם, ומשכך לא ברור אם ניתן ללמוד מהם על מקרה דנן. **שנית**, גם אם במקרים בודדים אחרים עלות השכר היתה גבוהה יותר, הדבר אינו משליך על שאלת סבירות עלות השכר של שפי, איל ודור כל עוד לא מדובר בשכר המקובל בשוק. **שלישית**, לא רק שמר אוריאל לא העיד כי עלות השכר באותם מקרים הייתה סבירה, אלא שהוא העיד שבאחד מאותם המקרים היה "**מפעיל שלוקח בערך מה שנלקח פה ואני נתתי לו הצעה כאילו שיוריד את השכר**" (שם, בשי' 22-23).

165. אשר לאמירה של מר אוריאל לפיה שכר בהיקף של 30,000 ש"ח לחודש עבור ניהול תחנה בסדר גודל שכזה הוא נמוך מגדר הסביר, הרי שזו התייחסה למנהל שמנהל לבדו ולא לשלושה שמנהלים יחד. מר אוריאל הבהיר בעדותו ש"**אני נתתי מסגרת שכר סבירה**" וכי כל עוד מסגרת זו נשמרת אין משמעות לשאלה בין כמה מנהלים היא מתחלקת (שם, בעמ' 97 ש' 23 – עמ' 98 ש' 26). בכך דבק מר אוריאל בחוות דעתו, בה קבע את המסגרת הכוללת והסבירה של עלות שכר המנהלים עבור התחנה, והוסיף שאין נפקות לחלוקה הפנימית בין המנהלים כל עוד זו אינה חורגת מהמסגרת הכוללת. בחקירתו חזר מר אוריאל על הקביעה ש"**השכר של אייל ושפי פחות 20% זה השכר הסביר**" (שם, בעמ' 97 ש' 9-12 וש' 18-20), ומשכך עדותו רק חיזקה את המסקנה בחוות דעתו.

166. אני דוחה גם את טענת הנתבעות 1 ו-2 והחברה, לפיה מאחר שהחלטה להעלות את שכרם של איל ושפי התקבלה ברוב דעות של הדירקטורים, ניתן היה לאשר להם שכר העולה על הנהוג בשוק. העובדה שהחלטה התקבלה ברוב דעות אין בה כמובן די שעה שמדובר בהפרה של החובה שלא לקפח את התובעים (וכן את יהודית).

167. לפיכך, אני קובע כי חלקו של שכר העבודה ששולם לאיל, שפי ודור העולה על השכר הסביר בנסיבות העניין, מהווה אף הוא דיבידנד מסווג וחלוקת משאבים בצורה בלתי הוגנת לבתי האב